

havde paa Fornemmelsen, at Tscherning heller ikke ønskede nogen Gentagelse af det omtalte Optrin.

Mit Forhold til Kandidaterne havde i det hele været godt. Naturligvis var der her ligesom ude i Livet to Strømninger, een for og een imod os. Modstrømmen kom til Orde, straks jeg var flyttet ind paa Hospitalet, idet Arendrup, der den Gang var Kandidat, mødte op paa mit Værelse, hvor jeg stod midt i Udpakningen af mine Sager, og spurgte mig med en ret fjendtlig Mine, om jeg havde i Sinde at spise ved Kandidaternes Bord. Paa mit Spørgsmaal, i hvilken Egenskab han gjorde mig dette Spørgsmaal, svarede han: Som Stedfortræder for Kandidatformanden, der for Tiden er fraværende. Naa ja - svarede jeg - det er jeg jo vant til paa de Hospitaler, hvor jeg alt har været. "Saadan uden videre," svarede han, og med denne lidet vittige Bemærkning forlod han mit Værelse, højroed i Hovedet.

Bagefter følte jeg mig meget forstemt over denne fjendtlige Holdning, og jeg gik paa mine Vagtdage ikke ned til Bordet, ligesom jeg ogsaa udenfor Tjenesten holdt mig paa mit Værelse. Dette varede en Uge, men saa kom der en Aften en af de venligsindede Kandidater op og spurgte, om jeg ikke vilde komme ned paa Spisestuen, der var samlede nogle Læger til et lille Sold, man ventede

mig, jeg maatte endelig komme. Der mødte mig Kaarsberg, Friis, Hastrup og flere af mine gode Venner, og vi tilbragte et Par behagelige Timer sammen. Da vi var ved at bryde op, kom nogle af Modstanderne i Madspørgsmaalet hjem. Jeg ser endnu C.C.Jessen, som var ved at gaa baglænds ud ad Døren igen, da han saa mig. Men som for at markere Stillingen dvælede vi andre endnu lidt, førend vi brød op.

Senere var der ingen Vanskeligheder.

Med Patienterne gik alt rigtig godt. De omfattede alle den første kvindelige Læge med Velvilje, baade paa Mands- og Kvindesiden. En Morgenstund - paa Brünniches Afdeling - kom Stuegangen til en nykommens Seng. Journalen var et blankt Stykke Papir, og da Overlægen saa spørgende forundret paa Claudi, der havde haft Vagt, svarede denne: Da jeg begyndte at udspørge Patienten om hans Sygdom, knaldede han mig en Ørefigen, og efter dette overlod jeg ham til sig selv. At Patienten fluks fik Ordre til at forlade Afdelingen, er en Selvfølge; men Claudi sagde til mig, da vi kom ud paa Gangen: Det var godt, at det ikke var Dem, der var ude for den Ørefigen.- Det var det sikkert. Man havde naturligvis udlagt det til Ugunst for kvindelige Kandidater.

Sygeplejeinstitutionen var temmelig ny, da jeg